

מסורת הש"ס

(6) ופסוקים (ד: ט) (ב) נעיל דף ק. (ג) מנחת כהן נעיל ק: (ד) שיער נעיל (ט) צ"כ (י) שמואל ב. טז. ג' דברים (י) (א) ומדרג (ד) (ה) ונבית עיתים ונבנת (ו) רש"י. (ז) וד"ה ט"ו. (ח) ריב"ז מ"ו.

הנהגות הב"ח

(8) רש"י ד"ה אמר רב ובי' בזה"ש חתיכה אסור לאסור כל הקדישה קאמר דכיון: (9) ד"ה יט"ו ובי' כמי שאינו שאינו מועיל: (10) תוס' ד"ה אפטר ובי' מותרת בה החתיכה:

מוסף רש"י

אחוריו מוכיח עליו. דמי שאין לו אלא חלק אחד פסוקו מתעקף מתקדשין ומתנו בלחורו ומתנו ומתנו מתנו ומתנו לכל שאין לו אלא חלק אחד (תוס' י"ד). כל שהוא מין ומינו. כגון נבלה ופסוקו, ודבר אחר. כגון תכלין ורוטב. מני דהיתר אפי' מבע"ל לאסור ולא מופסו. אלא סלקיה כמי שאינו מקדישה לו ונפשו מני נבלה והרוטב ונעיל ונעיל נבלה נרועת וקפסה וקפיד

כל הבשר פרק שמיני חולין

קח.

עין משפט
נר מצוה

נה א ב מ"י פ"ט מהל' מחללות אפרות הל' ח' י' סמך ל'אין קמח ט"ז פ"ט י"ד י"ב ל"ב ספיק ב: ג' ו ג' מ"י ט"ז הלכה ח' ט"ז פ"ט ט"ז ספיק א:

שיטה מקובצת

[6] לאסור את כל הקדשה קאמר רבין דנאסיה החתיכה עצמה:

רבינו גי'וש

התם אחוריו מוכיח עליו כלומר הא קא חזיק דלית ליה הייבנה ופדחמייה מנא בביתיה דליתיה עילוייה שי"מ דלית ליה חלוק אחר: טיפת חלב שנפלה על חתיכה כו' כלומר הקדישה על שער היתר אצל האור והיתר עילוייה ונפלה טיפת חלב על חתיכה של בשר בקדישה: שי"מ בשער ולא ממשו בעלמא. (דארייתא) כגון ידך שנחבש בה גיד הנשה ושאר אסורין כגון נבלה שבישלה עם בשר טהור דהוא בתוהו טעם: מכשר בחלב מ"ט לא גמרינן שחבש בה גיד הנשה ושאר אסורין כגון נבלה שבישלה עם בשר טהור דהוא בתוהו טעם: מכשר בחלב מ"ט לא גמרינן חרודש הוא. כלומר מאי חרודש דאי זה כפי"ז זה כפי"ט מותר ואם נחבש דרך בשר בחלב אסור: ודך ביטול אסור תורה. כלומר ומתו דרך ביטול דכל דבר שמתבשל בקדישה דברו ליתן טעם והאי נמי לא אסרה תורה אלא דרך ביטול: אמר רב כיון שנתן טעם באותה חתיכה כו'. כלומר לא צריך ליתן טעם בכל הקדישה כולה. אלא כיון שנתן טעם בחתיכה אחת כו': כל מין ומינו ודבר אחר כו' כלומר מין ומינו זהו חתיכה שנפלה עליה החלב ושאר חתיכות ודבר אחר זהו הרוטב. כלומר רבין דהלכו אינו נותן טעם אלא בחתיכה אחת ולא ברוטב הרוטב רבה עליו ומפסלו: הכא במאי עסקינן ברוטב וכו' עסקינן ברוטב ואינו דומה כמי שאינו מינו: ומאי קסבר אפשר למוחטו כו' כלומר מאי קסבר רב אי קסבר אף על פי שנפלה חלב על חתיכה כיון שנתחתט מפני שפוחת מיתחת החתיכה דליכא לאיסורא בעיניה מאי חתיכה נעשית נבלה ואי סלקא דעתך אפשר למוחטו אסור כלומר אפי"ט

שי"פת חלב שנפלה על חתיכה בשר אם יש בגותן טעם באותה חתיכה. נאסרת כשהחתיכה כולה מוח לרוטב איירי דלמחרין צ"כ גיד הנשה (לעיל דף טז: ט) ולכן משערין באותה חתיכה לנטל הטיפה ולא נאסר חתיכות משום דחלב מפעפע על כל החתיכה ואין מפעפע מחתיכה לחתיכה אלא ע"י יעור וקפיד דלמחרין נמ' אלימא לא יעור כלל אמאי כל החתיכות אסורות מינעל בלע מפלט לא פליט: **מבשר כחב"ב מ"ט** לא גמרינן כו'. ותי"ט דהכא משמע דנקפא ליה לאפי' טעם עיקר מבשר כחב"ב ואילו צ"כ אלו עוברין (פסחים דף מד: ז') וצ"כ ג' מינין (מר דף לו.) פליגי ר' עקיבא ורבנן למר נקפא ליה טעם עיקר ממשעת ולמר מגיעו עובדי כוכבים ואפי' דלמחרין נהיה סוגיא משמע דידע להיא בריתא וי"ל דאפי' קבלה מרנא שדחה לו וזמר בו: **דחודש הוא.** פי' בקונטרס דשתיין מין היתר זה לבדו זה לבדו וכשמעורבו נאסרין וטעם זה לא קאמר באלו עוברין (פסחים דף מד: ז') וצ"כ ג' מינים (מר דף לו.) דהא כלאיס נמי הכי הו' ומסיק דהיינו מדושו דלי מרו ליה כוליה וינמא נחלבל שרי אפי"ג שנגעל החלב בבשר אפי"ט שהוא זמן לפי שהוא גלול והנשה שזה נמוכו וכי נשיל ליה אסור: **אמר רבא** דרך בשול אסרה תורה. דמיוח נעלמא הוא דמהכא ליכא למילף אצל טעם עיקר ר' ג' דלוריימא דרפי' (י) (בקונטרס) פי' גיד הנשה (לעיל דף טז: ד"ה רבא): **דאמר רבא** קסבר רבי יהודה כו'. פי' בקונטרס דלמחר נכא צ"כ גיד הנשה (שם דף ק:) ואין לשון זה שם אצל צ"כ הקומץ רבנה (מנחות דף טז. וס' ד"ה אמר) חתיכה גבי רבי יהודה ואמר מנחת כהנים כמנחת כהן משה כו' ומדרבא דלמחר הכי צ"כ גיד הנשה (לעיל דף ק:) אליבא דרב לא צ"כ נאקשויי הכא דרב דלמחר דליכא לשניו כדמשי אפי' התם כשקדם וסלקו אצל כהיה דהקומץ רבה (מנחות דף טז.) ליכא טעמא אחרניא לרבי יהודה אלא כמו שדפריש רבא ולהכי פריך שפיר מינה ותי"ט אמאי לא פריך מדברי יהודה גופיה דלקמן קאמר רבי יהודה צריימא האי לישנא גופיה דקאמר רב הכא דלמחר דמפרש טעמא דרבי יהודה וי"ל דלא שמיע ליה צריימא כי היכי דלא שמיע ליה לרב דלי ידע ליה רב לא הוה ליה למימר אלא הלכה כרבי יהודה ותו לא ועוד וי"ל דצריימא דרבי יהודה משמע שפיר דאין צריימא נעלמא דלמחר רבנן עד שמתן טעם צריימא נעלמא דלמחר רבנן נעלמא: **אפשר** למוחטו מותר. פי' דיעבד אי נחט האיסור ומנעל מותרת (י) עם החתיכה שכבר נאסרת אצל נכחלה אין מנעלין איסור כדפריש בקונטרס:

כל הסריקין אסורין וסריקי בייתום מותרין התם הא אמר מר בר רב אשי איזורו מוכיח עליו: **מתני'** מיפת חלב שנפלה על החתיכה אם יש בה גותן טעם באותה חתיכה אסור יניער את הקדרה אם יש בה גותן טעם באותה קדרה אסור: **גמ'** אמר אביי טעמו ולא ממשו בעלמא דאורייתא דאי סלקא דעתך דרבנן מבשר בחלב מאי טעמא לא גמרינן דחודש הוא אי חודש הוא אף על גב דליכא נותן טעם נמי אמר ליה רבא (ב) דרך בשול אסרה תורה אמר רב י"כיון שנתן טעם בחתיכה כל החתיכות כולן מפני שהן מינה אמר ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לבינא מברי רב כבואן אמר לשמעתייה כרבי יהודה דאמר מין במינו לא במיל לימא פליגא אדרבא (ב) דאמר רבא קסבר רבי יהודה כל שהוא מין ומינו ודבר אחר סלק את מינו כמו שאינו ושאינו מינו רבה עליו ומבטלו אמר ליה אי דנפל ברוטב רבה הכי נמי הכא במאי עסקינן דנפל ברוטב עבה ומאי קסבר אי קסבר אפשר למוחטו מותר חתיכה אמאי נעשית נבלה אלא קסבר אפשר למוחטו אסור דאיתמר רב ורבי הגינא ורבי יוחנן דאמרי אפשר למוחטו אסור שמואל ורבי שמעון בר רבי וריש לקיש דאמרי אפשר למוחטו מותר וסבר רב אפשר למוחטו אסור והאיתמר כזית בשר שנפל לתוך יורה של חלב אמר רב צ"כ אסור וחלב מותר ואי סלקא דעתך אפשר למוחטו אסור חלב

אסורין טעמו דרבנן היא דלא גמרינן להו מבשר נחלב: מ"ט לא גמרינן מיניו משום דחודש הוא. דשתייה מין היתר זה לבדו זה לבדו וכשמעורבו נאסרין ועוד שדרך בשול נאסרו בלא חתיכה הילכך לא גמרינן מותרא מיניה: וזו הו' חובא. אמאי קמי מני' דנעיל טעמא בלא נותן טעם נמי אסור דהא חודש חדיש ביה רחמנא ואפי' כל דהו דהא בשר נחלב הוא אלא ש"מ לאו חודש דהכי קפיד רחמנא דמירא דכלאי הכרס דמתקרי נמי משום כלאי מערובת דכיון דלא חודש הוא גמרינן ליה (לעיל דף טז.) מרוע בשלה" דמישחרי כל כמה דליכא טעמא: **אמר ליה רבא.** לעולם אימא לך חודש הוא דקאמרת אפי"ג דליכא טעמא ליחסק דהא ליכא למגמרייה מרוע בשלה על כרחך גופיה גלי קרא דנעילין טעמא מדלא אסרתו מרוע אלא דרך בשול שאסר הנשר להתבשל נחלב ואין לך כגון זו אלא יתן טעם: **אמר רב.** הא דתנן מתניתין אם יש גותן טעם באותה חתיכה (ב) לאסור את כל הקדרה! דכיון דנאסרה החתיכה היא ע"מה כולה נעשית חתיכה (ב) לאסור כולן: **מפני שפן מינה.** ורב סבר לה כרבי יהודה דלמחר מין במינו לא נעיל: **לימא פליגא אדרבא דאמר.** צ"כ גיד הנשה (לעיל דף ק:) קסבר רבי יהודה כל מין ומינו ודבר אחר שם מינו כלומר מין דאיסור שנעבר עם מינו ונשאינו מינו דהיתר סלק את מינו דהיתר כמי ולנעלו (א) אלא סלקיה כאלו כאלו כאלו כאלו וירבה שאינו מינו של היתר על האיסור וינעלו והכא נמי יש כאן רוטב שיוכל לנטל את כל החתיכה הנאסרת ומאי חתיכה: **ברוטב עבה.** דק דק של בשר וזמן דכוליה מין בשר הוא: ומאי **קסבר.** רב באפשר למוחטו נאסור שנגעל בהיתר ונתן בו טעם ואסרו וזמר ובישל היתר הוה עם היתר אחר שאפשר האיסור הנעלל צוה ליחסט ממנו וליחלק בהיתר האחרון ואין בו כשיעור לאסור את האחרון: אי **קסבר.** הותר גם הראשון מפני שנפלט האיסור ממנו ולנחלה הוא דאסור שאין מנעלין איסור לנחלה ומייה דיעבד שרי לנחלו אף הראשון: **אמאי חתיכה נעלמא.** הא אפשר היא ליחסט ממנה וליחלק לאחרים שלא קבלו ממנה כלום ואין לנו לאסור עד שיתן החלב טעם כדכ"ל דליכא למימר אפשר ליחסט מנה ולינעל צוה שהרי כולן שוין בטעמו ואיזה חתיכה ואיזה חתיכה אלא קסבר. משנאסרה החתיכה שזו אין לה היתר בצמיחה ואשמיעין אף היתר שבה נעשה איסור להיות כאן שיעור גדול לאסור אחרים הרבה: **מוסר.** אף הראשון שנאסר: **בשר אסור.** שנתן החלב טעם בו:

חלב